

Тотуїсь

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 5 (45)

Травень

1958

КНЯГИНЯ ГАННА РОМАНОВА

Як прийшла лиха година,
Треба йти було в чужину,
Мати Ганна покидала
Над Дністром високий Галич.
Срібло-злото залишила,
Василька взяла й Данила,
Щоб, як слухний час настане,
Зайняли престіл Романа.

Мандрувала і бідила
З Васильком та із Данилом,
І щодня їх вчила мама,
Що ще бути їм князями!

**

Так Ти вчиш, Рідненька Мамо,
За морями нас так само —
Що де степ і де Карпати,
Рідний Край наш, рідна хата.
Що вчимося і ростемо,
Ворогів ще проженемо,
І мов князь той на престолі,
Заживе наш край — на волі!

Сестр. Леся

Галицька княгиня Ганна Романова із синами Данилом та Васильком.

Мал. О. Кульчицька,
копія Р. Лучаковської.

на сест. В. Г. Куриний

У СВЯТО СВ. ЮРІЯ

Дня 6. травня припадає свято св. Юрія, славного лицаря Божого, що є Опікуном Українського Пласту. Новацтво молиться Йому, щоб допоміг вирости на таких відважних людей, як був Він сам.

Мал. Х. Зелінська

ПЕРША ПРОГУЛЯНКА

Весна того року щось дуже була забарилася. Уже і квітень добігав до кінця, а на дворі ще сніг де-не-де білів і холодний вітер віяв. А всі так дуже весни дожидали. Та найбільше хіба „Волошки”, — бо сестричка сказала, що, як тільки весна настане, вони підуть на прогулянку. Вже і приготування зробили і плян виготовили, а весни як нема, так нема.

Та пластовий народ не такий, щоб сумувати! Так і „Волошки”: прогулянку відклали на пізніше, а самі взялися до іншої праці. Але про неї не забули. І кожного ранку прокидалися з думкою: сьогодні вже весна.

І одного дня побачили, що на небі не було ні однієї хмарини, які досі так уперто закривали сонце. А сонечко свobodно мандрувало і свої золоті проміння розсипало по всіх закутинах землі. Й ожила земля. Там, де ще недавно білів сніг, свіжа травичка почала зеленіти, весняні квіти розкривали свої головки, а дерева бруньки пускали. Повітря заповнилось щебетанням жайворонків та других пташок. Весна, весна! — кругом загомонило.

І зраділи „Волошки”. — На другу суботу йдемо на прогулянку. — сказала сестричка. І про ніщо іншого не думали, ні не говорили, тільки про ту прогулянку.

Нарешті діждались тієї суботи. Всі прийшли точно, навіть Христя, що то на сходини любить спізнатись. Спочатку їхали автобусом, а потім полем мандрували. Зустрічаючи людей, що працювали на полі, кликали їм: — Дай Боже щастя і доброго врожаю! — Дякуємо, дякуємо! — відповідали люди, — дай Боже і вам всього добра!

І так прийшли до лісу. А в лісі співи, мов на якомусь концерті. Кожна пташка гарніше і голосніше другої щебече. Захоплені „Волошки” і самі заспівали. „У лісі на полянці” — дзвінко загомонила новацька пісня. Потім гру робили, шукали зачаровану князівну, і вогник палили. І не зчулися, як треба було вертатися додому.

— Сестричко, сестричко, гляньте, які гарні конвалії! — закликала Мотря. — І пахнуть як чарівно!

І, справді, на прогалині аж біліло від них. Окутані темно-зеленими листками, стояли скромні, маленькі, але такі милі, схиливши свої чистенькі голівочки.

— Сестричко! А можна одну китичку конвалій узяти додому? — запитала Мелася. — Я так дуже люблю квіти!

— А я маю іншу гадку! — сказала Мартуся.

— Кажи, кажи!

Кожна з нас візьме китичку конвалій і занесе їх до церкви, перед образ Матері Божої, тепер травень — Її місяць . . .

— Добре, гарно! Занесемо!

— А завтра ще й День Матері, а Марія Мати усіх. І поставимо ці квіти і будемо просити, щоби Вона мала у Своїй опіці наших мам і всіх українських матерей.

— Гарно, гарно! — гомоніли інші.

Вертаючись додому, зайшли до церкви. Прикрасили образ Пречистої і молилися довго. Небесна Ненька з образу всміхалася до них. А Ісусик, що в Матері на руках, здавалось, наче казав: О, Моя Мати ласкава, напевно вислухає ваших молитов і сповнить ваші бажання!

— Сестричко! Сьогоднішня прогулянка була гарніша за всі дотеперішні! — сказала Леся, прощаючись біля домівки.

Вуйко Іван

МОЇЙ МАМІ

Прийми, Найдорожча,
Ті квіти від мене,
Що їх назбирав я
Тобі, Рідна Нене.

Волошки і маки
Та й інших багато, —
Твоє ж бо сьогодні,
Матусенько, свято.

Чи ж можна забути,
У світі, єдина,
Любов Твою щиру
До рідного сина?

Як Ти ще малого
Так ніжно пестила,
До сну все співала,
Казки говорила?

Молилась зі мною
До Бога у небі.
І поміч давала
У кожній потребі.

Як Ти научала
Свій нарід любити,
Другим помагати
І чесно все жити?

Твої всі науки, —
Тобі обіцяю,
І образ Твій в серці
Завжди заховаю!

КЛАПОВУХИЙ

Сонце вже високо стояло на небі, коли Зайчик Клаповухий ви́йшов на високу гору. Перед ним розкрився прегарний краєвид. В глибокім ярі пишалося село з побіленими хатами і трохи далі чорнів великий, старий ліс. — Весна вже тут загостила, бо земля де-не-де вкривається свіжою, молодою травичкою! — запримітив Клаповухий і аж з радості усміхнувся.

Легкий вітерець лоскотав білі підсніжки, що росли навколо, а вони поважно хитали головками, прислухаючись до пісні горобця. Наш подорожній, оглянувши цю картину з задоволенням, поправив торбу на плечах та попростував вниз стежкою, що вела до лісу.

Клаповухий ішов шукати нової домівки. Годі сказати що старе місце навкучилося йому, бо любив його дуже, але люди його зруйнували. Жив Клаповухий у великому лісі, де під старим кріслатим дубом мав свою хату. В лісі товариші були і їсти досхочу, але цього року прийшла страшна зима з снігами та лютим північним вітром, а з зимою прийшли й люди та вирубали ліс на паливо. Коли стинали старого дуба, сльози котилися зайцеві по сірому носі; довго прощався із старим приятелем, аж поки люди не порізали дерево на шматки та не позабирали все, не лишивши сліду.

Збігши скоро з гори, Клаповухий став під лісом; любувався його міцними стовбурами та пив свіжий запах зеленої сосни. Приспівуючи собі під носом — він посунув просто в середину лісу. Тут в цім чарівнім царстві дерев панувала глибока тиша, тільки вітер колихав гіллям, співаючи тиху колісанку.

Клаповухий, ступаючи по м'якім килимі лісової землі, розглядав навколо, шукаючи місця для відпочинку, коли з-за дерева виступила сарна.

— Стій, куди тобі дорога через наш ліс? — Добрий день, пані добродійко, — низько вклонився заяць. — Я йду, йду нікуди; я саме прийшов і думаю тут поселитися.

На ці його слова почали з-за дерев показуватися голови мешканців лісу і Клаповухий побачив, що він оточений. Він покірно спустив очі, розмірковуючи: — приятелі, чи вороги? Тихим голосом розповів свою історію. Вачив як грізні погляди ставали лагідніші і був певний своєї перемоги, коли на закінчення його розповіді почала скреготати Криклива Ворона:

— Товариство, годі нам приймати чужинця до нашого лісу. Зима для нас також важка була, а їсти ще нема що. Скільки голод-

них шлунків стоїть тепер тут, чи ще одного треба? А хто знає, який він? Я кажу вигнати його, не пустити до нас. Вигнати!

За нею підняли крик й інші звірі й по лісі лунало грізне: Вигнати! Як прикро стало зайцеві — описати важко. Але прийняв свій засуд, та пустився повільним кроком з лісу. Та ось почув коло себе голос:

— Клаповухий, зажди! Друзі, де наша товариськість, де наше добре серце, що бідного зайця відганяємо від себе?! Друзі, друзі...

Але дарма, крики інших заглушили слова Сови Все Знай. Хоч одного приятеля знайшов Клаповухий між розбунтованою громадою, але клопотання Сови не допомогло.

Вийшов Клаповухий з лісу та пішов дорогою, що вела до села сумний, сумний. Дивиться, а навпроти нього ідуть люди з рушницями. Скоро розміркував заяць, що прямують вони до лісу на лови, бо не раз бачив таку групу, і тоді втікав що-духу, трохи ніг не гублячи. Такі люди гірші від тих, що дерева зрубали і Клаповухий відчув страх перед ними. Дивлячись на людей, відчув заяць, що полетіть кров у лісі й не одна голова його ворога покотиться. Але жаль стало йому тих, що відігнали його від себе, і він що сили пустився в ліс.

Сонце сідало за високу гору, ще в останнє цілувало землю на добраніч, коли люди виходили з лісу. Йшли вони з похмурими обличчями. В руках несли рушниці і більш нічого. Лови не вдалися.

Вже далеко були ловці за лісом, коли звірі поволі почали вилазити зі сховищ. Що за радість, коли кожний почув себе живий та здоровий. Громадою кинулись до Клаповухого, підкидали його до гори, кричали „слава”, дякували, що врятував їх від смерти та просили, щоб залишився між ними. Сова Все Знай та Заяць стали добрими товаришами цього вечора. Серед веселих вигуків та танців звірів встановили вони поміж собою вічну дружбу. А Криклива Ворона сиділа аж на найвищій гілці сухого дерева та соромилася за свій вчинок.

ІЗ ЩОДЕННИКА ІВАСЯ-НОВАКА

Дня 11. травня.

Дорога Мамко

А Тибе дуже дуже дуже

(і т.д.) люблю бо Ти мені даєш

хліб з варениками наскідаючі до

Української Школи в суботу

Хліб
вареники
хліб

і що Ти мені розкажеш казки про

козаків і і і що я люблю (Тібе)

Україну і Тібе, і що Ти мене не

буди, коли я прийде мабу до хати

з прощулки. А все більше

не буду!

Тівій син

Івасю

РБ

Чи Ви вже виплатили передплату
на „ГОТУЙСЬ”
на 1958-ий рік?

„ПРАЦЬОВИТИМ ЗВІРЯТКАМ”

Хто вірність Богу присяг,
Рідний шанує свій стяг,
Правді все служить святій,
З лихом виходить на бій,
Духом міцний, наче мур,
Той серед грому і бур —
Люба дитино, повір! —
Справжній герой-багатир.

Гнізду Новачок „Працьовиті Звірятка” в Клівленді, що в Українському Пласті вчать вірності Богові й Батьківщині присвячує

Роман Завадович

11 лютого 1958 р.

Новачки „Працьовиті Звірятка” у Клівленді влаштували вечір в честь відомого українського дитячого Письменника, Романа Завадовича та виставку книжечок, що їх Він написав. Роман Завадович був сам на цьому вечорі то присвятив новачкам цей віршик.

Роман Завадович (він підписується теж часом „Роляник”) пише також часто і до „Готуйсь” для всього новацтва. Ану, знайдіть Його твори у давніших числах „Готуйсь”!

ПРО КНЯЗЕНКА, ЩО ВАРТИЙ БУВ КНЯЗЕМ СТАТИ

Стояла гора висока, а на тій горі — замок княжий. Проживав у ньому князь — старий, сивоволосий, білбородий, а з ним три юнаки, князенки. Одного ранку вийшли вони на замковий двір і сумно, дуже сумно дивилися на міста й села, розкинені широко в далині.

— Сини мої милі! — сказав князь. — Велике нещастя впало на нашу країну: страшна недуга-

зараза, мов змії стоголовий, тисячами вбиває людей. Довго шукали наші книжники поради у старих книгах і нарешті вчитали: коли княжий син добуде на скляній горі цілющої води хоч одну чашу й покропить нею всі чотири кінці своєї країни, зараза зникне. Їдьте ж, сини мої, на схід сонця і шукайте скляної гори з цілющою водою!

Поклонилися князенки батькові до ніг.

— Твоя воля! — сказав найстарший.

— Твоя воля і мій обов'язок! — промовив середуций.

— Твоя воля і моя щира охота! — відізвася найменший.

Осідлали коней і поїхали, а князь ще довго стояв перед теремом у важкій задумі.

За день вернувся найстарший князенко. Став перед батьком і каже:

— Даремне діло, милостивий отче! Гнався я степами-полями, перескакував кручі і провалля, але, коли колючий терновий гай заступив мені дорогу, я завернув додому. Бо й що ж сталося б з моєю дорогою, золотом гаптованою одежею, в цих колючках?

Спалахнув гнівом князь-батько:

— Не було в тебе витривалости, сину! Пожалів ти пишний одяг, а не пожалів народу свого!..

І розпорядив, що найстарший його син віднині не князенком буде, а чабаном, що овець пасе. І пішов найстарший княжий син отару пасти...

На третій день вернувся середуций князенко, став перед батьком і каже:

— Нічого я не вдіяв, отче шановний! Минув я степи, гори і провалля, продерся крізь колючий терновий гай. За гаєм я побачив замок на скляній горі. Його сторожили якісь страхітливі потвори — не то люди, не то

птахи. Вони сказали мені: „Ніхто не дасть тобі задармо цілющої води! Дай нам своє праве око, і ми пустимо тебе до джерела”. Я злякався каліцтва, сліпоти і вернувся додому.

— Негідний ти мій син! — промовив з жалем князь. — Ти побоявся втратити одно око, коли твій нарід втрачає життя.

І наказав, що середуций його син не князенком буде, а хліборобом, що плугом ниву оре. І пішов середуций княжий син поле орати...

На четвертий день задудніли копита на дубовому помості — то найменший князенко приїхав. Упав навколішки перед батьком і каже:

— Великі-превеликі перешкоди стрічав я на своїй дорозі, дорогий мій отче! Але я сказав собі: краще смерть, ніж з соромом і з порожніми руками додому вертатися! Гнався я степами-лісами, гаями терновими, переплив озеро холодне і ріку кипучу, а коли постукав у перші ворота скляного замку, відповіли страхітливі сторожі-примари: „Дай нам свої очі, і ми пропустимо тебе до джерела!” Я дав їм очі і пішов навпомацки далі. Але при другій брамі сторожі-примари знов сказали: „Дай нам свою силу, то ми пропустимо тебе!” Я дав їм і свою силу. А при третій брамі примари зажадали: „Дай нам своє щастя, коли хочеш дійти до джерела!” Я дав їм усе,

що мав: свою радість і красу, думи та мрії юнацькі. Тоді я почув журчання води в цілющому джерелі. Я припав до нього спраглими, сухими устами — і враз сталося чудо: до мене вернулася моя сила, радість, і я знов міг бачити власними очима. Я набрав води в чашу чудової скляної лілії і вже без пригод вернувся додому.

Зрадів князь невимовно, почувши ці слова. Наймолодшого сина до грудей пригорнув і поцілував у чоло. Потім наказав

скликати нарід і йому сповістив:

— Оце мій син князем по мені стане! Є в нього все, чого треба чесному лицареві: витривалість, завзяття і самовідданість. Ні сили, ні щастя, ні життя не пожаліє він для народу свого.

І поїхав старий князь із наслідником своїм по країні. Повезли вони чашу води цілющої з джерела на скляній горі. Куди вони ступали, цезала пошесть, хворі одужували, і нарід весело гомонів вулицями.

Роляник

Мал. Р. Лучаковська

А що це таке? Ноти — не ноти, а в них образочки! Не дивно, бо кожний образок змальовує нам одну новацьку пісню. Ану, вгадайте, котру, бо Ви ці всі пісні певно знаєте!

ЇЖАЧОК

(Співати на мелодію: „Мала баба три сини“)

Їжак в мами попрохав,
попрохав, попрохав,
Щоби новаком він став,
гей він став, гей!
Хоче мати однострій,
однострій, однострій,
І їжацький славний рій,
славний рій, гей!
Суше листя притащить,
притащить, притащить,
Огник жваво запалить,
запалить, гей!
А на стійці буде так,
буде так, буде так,
Коли стане там їжак,
там їжак, гей!
Всі злякаються ввійти,
гей, ввійти, гей, ввійти,

Мал. В. Титла

Бо він має колючки,
колючки, гей!
А на тереновій грі,
гей, на грі, гей, на грі,
В кулю скрутиться тоді,
гей, тоді, гей!
Щоб хтось тільки покотив,
покотив, покотив,
Прийде перший до мети,
до мети, гей!

Текля Бук

НЕ ЛОВИ КОТА ЗА ХВІСТ!

— Дам'яне! Дам'яне! Та куди ж це ти?

Василиха поспішала за своїм сином по стежці, та поки дійшла до хвіртки, Дам'ян вже щез за рогом вулиці. Там він зупинився й із-за невеличкого куща дивився на матір. Бачив, як вона постояла, дивилася на небо. Угадувала пору. Потім зітхнула й вернулася до хатинки.

— Я матері нічого не казав, що йду за місто — думав Дам'ян. Та нащо казати — і так не пустять.

Він досить швидко йшов під гору, і зупинився перед гарним новим будинком.

— А-а-а-а — індіанським окликом загукав він.

Прийшлося трохи підіждати. За хвилин десять відчинилися двері й показала голова Доркової матері.

— Що це ви хлопці видумали! — тихо, але різко вимовила вона. — Так рано людей будите! Я Доркові йти не бороню, але як встане господаря — то не дай Біг!

— Тихо, мамо! — це вже Дорко в скарпетках, черевики в руці.

— А їсти взяв що? — Турбувалась мати.

— Та маю, маю — ніяково відказав Дорко і помахав матері на прощання рукою, поспішаючи за Дам'яном.

— Мамин пестій — процідив крізь зуби Дам'ян — шкода, що мама ще синочка на руках носити не хоче!

Дорко печервонів, але мовчав. Так, він „мамин син“, але його мама — це його найбільший приятель. Нікого, крім неї, не має. Батько загинув на війні. Проковтнувши сльози, Дорко спитав:

— А хто ще з нами піде?

— Іван та Ромко.

— По них далеко йти!

— Далеко, далеко — сердився Дам'ян. — Та це ж і по дорозі. Ми йдемо в напрямі фарм.

— В напрямі фарм? — здивувався Дорко. — А я думав, що ми поїдемо трамваєм на кінець міста і підемо в ліси.

— Ні, сьогодні в поле — рішучо відказав Дам'ян. — Тепер збіжжя цвіте. Ти хіба не любиш піль?

Дорко не відказав, а з торби витягнув банана і дав товаришеві.

— Їж!

Рідшали хати. З горба видно було поля й невеличкі ліски.

Задуму хлопців перервав дикий оклик:

— Гурра!

Це Івась „Всезнайко“ або „на чотири ноги кутий“, як його називали в Пласті, хотів налякати друзів і вискочив з рова.

— А що це в тебе, наплечник? — дивувався Дам'ян.

— Угу! — гордо відказав Івась. — Та який! Це мого батька. Він колись з ним у Карпатах мандрував.

— Та нащо ж він тобі сьогодні? Хіба ж це пластова прогулька?

— Ет, з вами нічого говорити! Канада з вас панночок поробила. З паперовими торбинками на прогульку йдуть!

Дам'ян здвигнув плечима, а Дорко знов почервонів.

— Та нащо наплечник, коли він порожній?

— О! Це тайна! Та ось і Ромко жде на розі. Той знову в пластовий однострій одягнувся.

— Готуйсь! — привітав всіх Ромко.

Хлопці зніжковіли і щось промимрили під носом. Всі четверо приспішили кроку і сходили вниз.

— Ех! Коли б звіра вполювати — перервав тишу Івась.

— Ти думаєш, що під таким великим містом звірі лазять?

— Та я б невеличкого рад зловити. Навіть і кіт мені придався б.

(Далі буде)

Новачка Леся Стахнів намалювала, як їх рій із Філадельфії, Америка, йде на прогулянку.

ЛИСТ ДО ОЧАЙДУШКА ЧИТАНЧИКА

Дорогий Очайдушку!

Твого листа до Новацтва в „Готуйсь” я уважно прочитала. Прочиш, щоб до Тебе написати, як ми провели Свята, чи дістали українські книжки, чи читали синеньку книжечку: „Кладка”, і яке оповідання з цієї збірки мені найбільше подобалося.

В сьогоднішньому листі до Тебе хочу відповісти на ці всі питання.

Різдво Христове є для мене дуже приємним та радісним святом. В це велике Свято йду з батьками до американської церкви на Богослуження, бо в місті, де ми живемо, немає ні української церкви, ні Пласту, ні української школи. На Різдво я не йду ніколи до школи. У це велике свято ми святково повдягані у вишивки, багато колядуємо, слухаємо

українських платівок із колядами і тішимося ялинкою та дарунками, що ними нас Батьки обдарували. Звичайно знаходимо їх у Свят-Вечір і можемо їх відчинити після Святої Вечері.

Цього року я і моя сестричка дістали дуже багато українських книжок, якими я на правду найбільше раділа. Синенька книжечка „Кладка” теж була між ними. „Сестрина наука” це гарне оповідання, але... воно не відноситься до мене і моєї сестрички. Ми завжди говоримо між собою по-українськи і батьки не мусять тим журитися. Мені дуже сумно, коли почую, що українські діти говорять між собою іншою мовою. „Коляда в діда Миколи” і „Басарабка”, і „Придорожній хрест”, і „Портрет”, і всі новельки є чудові. Слова Ва-

силька і Марійки з оповідання „Придорожний хрест” мені глибоко запали в душу: „Христе, Сине Божий, приведи нас до рідного дому в Україну”!

За Катрусю з оповідання „Колисаночка” я була дуже горда, що Україна має таких відважних дітей, що своє життя вміють віддати в обороні других. Рівночасно було мені дуже сумно, що Катрусю залишила маленького братчика Петрика.

Дістала я теж книжку в гарній зеленій оправі, ще й із написом золотими літерами: „Рідними пляями” — спомини Братчика Марка із пластових мандрівок по Україні.

Це перша моя книжка із пластового життя. Вона така гарна та весела, що я сміялася вголос, читаючи її. І як не сміятися? — вибиратись на пластовий біг, не наче на Сибір в чоботах та ще й у зимовій куртці, або варити горохову зупу три дні, не зварити, а на кінець вилити її в річку для рибок! Історія з мішком соли теж дуже смішна.

А вже, як Мортик і Медвідь купували коня, а опієля як купили і їхали на Сокіл, де Мортик тягнув візка „бїду”, а Медвідь ніс кашу на плечах, а кїнь шкандибав з-заду! Я сміялася до сліз. Прекрасне пластове життя! Воно і гарне тут, в Америці, але на Рідних Землях воно було багато чарівніше.

Останні оповідання із цієї збірки були дещо важчі, але при помочі батьків я їх зрозуміла.

Про інші книжки, що їх я дістала та читала, напишу Тобі іншим разом, якщо захочеш. А тепер прощаю Тебе нашим новацьким „Готуйсь”!

Аня Мостович

Від Редакції: В „Готуйсь” за лютий цього року просив Очайдушок Читанчик, щоб новачтво розказало йому, чи і які дістали вони українські книжечки на Рїздво. Новачка Аня відповіла йому, та на жаль досі неможливо було помістити цього листа. Одначе він гарний і цікавий навіть і тепер, весною.

Нїна Мудрик-Мриц

РУШНИЧОК

Чом спинилась серед неба хмарка?
Чом принишк на гілочці листок?
Цитьте, ось сидить маленька Дарка
Й пильно вишиває рушничок.

Ниточки числить і шнє рівно
Хрестиків барвистїї рядки.
— Ох, буде цей рушничок чарівний! —
Шепчуть бджілкам запашні квітки.

Дарка в затишнім вуглі кімнати
Рушничком іконку прикрасить,
Щоб не сумувала Божа Мати
І вєміхнулає хоча б на мить!

Із „Дня Матері”, що його влаштували в Бостоні, Америка.

Світл. Я. Шегрин

З НОВАЦЬКОГО СВІТУ

Лист новачки-самітниці Ані із Кентакі, ЗДА:

Дорога Сестричко Лесю!

Місяць бзрезень. це місяць Тараса Шевченка. По всьому світі, де лиш живуть українці, влаштовують концерти в честь Батька Тараса.

І ми теж, в далекому Лювіл в нашій родині скромненьким святом вшанували пам'ять великого Генія України.

Хоч програма нашого свята була невибаглива, все ж таки ми, діти, приготувлятися мусіли довго. Треба було вивчати вірші. Тому, що я найстарша і вже новачка, мусіла вивчити найдовший вірш — „Гамалія”. Моя сестра Сяня і тіточна сестра Ірина го-

ворили менші, бо вони ще діти, мають лиш по чотири і пів року.

Крім віршів ми вчилися співа-ти, робити вправи, врешті також робили проби до інсценізації „Садок вишневий”, а я ще вчилася грати на скрипці „Реве та стогне Дніпр широкий”.

Прийшов день 15. березня, день нашого концерту. Ми зі Сянею гарно прибрали столик, накрили його килимом. Посередині поставили портрет Тараса, прибрали вишиваним рушником й українським прапором. Навколо по-

Про кожну зміну
Вашої адреси просимо
повідомити Адміністрацію
„ГОТУЙСЬ”

Аня, Сяня, Ірка, Андрійко і Мама у „Садку вишневім” на чужині.

ставили багато квіток. Точно о годині п'ятій ми почали наше свято „Заповітом”. Ми, діти, стояли біля портрету Тараса. З нами співали теж наші батьки і всі ми стояли „на струнко”. Опісля чергувалися співи, деклямації, вправи, музичні точки.

При кінці була інсценізація „Садок вишневий коло хати”. Наша матуся виступала з нами за маму і теж мій братчик Андрійко, Сяня й Ірина за дітей. Я за дочку, що подавала вечерю на мисці внесла вареники. На жаль, їх на світлині не видно, бо діти все поїли, поки робили світлину.

Наше свято ми закінчили національним гимном „Ще не вмерла Україна”.

Вступ для старших був 25 центів, діти не платили нічого. Зібрані гроші, \$ 1.25 пересилаю Тобі, Сестричко, на газетку „Готуйсь”. Посилаю Тобі теж світлину нашої інсценізації.

Готуйсь!

Аня Мостович

Присднуйте передплатників для „ГОТУЙСЬ”

(Передплата — 2 (два) долари

ТАЛЯ І ЛЯЛЯ

Мал. І. Стецьків

**ВЖЕ ВЕСНА НАСТАЛА,
ЯСНЕ СОНЦЕ СВИТІТЬ,
ОСЬ ТАЛИНА ЛЯЛЯ —
МАВКА СЕРЕД КВІТІВ!**

НАШ ДОДАТОК

Місяць травень присвячений Матері Божій, Опікунці України. Оправте собі гарненько образочок, що на картоніку в цьому числі, повісьте над Вашим ліжечком і моліться Пречистій за Україну!

„NOTUJS” — MAGAZINE

for Ukrainian Children

Published by „Molode Zytтя”, Inc.
New York, N. Y.

Педагог Колегія під проводом пл. сен.

Лесі Храпливої

158 E. 7th St., Apt. 3 A.
NEW YORK 9, N. Y. USA

Загальна Редакція
пл. сен. Богдан Кравців
Адміністрація „Molode Zytтя”,
302 E. 9th Street
New York 3, N. Y.

Друк „Луна”, 77 Іст Ст. Маркс Пл., Н. Й.